

יבמות נג: (תחילת הפרק) עד נד: (ש11 ברחבות)

ביאורי מושגים

'נים ולא נים' - חז"ל התייחסו למצב ביניים של חצי ישן. על מצב זה נאמרו כמה דינים. הגדרת המצב הוא שהאדם אינו יוזם או פעיל (לא יכול לחשוב על סבא) אבל הוא סביל (מסוגל לענות כשפונים אליו, כשמזכירים לו הוא זוכר).
בושת - כל תשלומי הנזק הינם על נזק ממשי שהתבצע לאדם או לממונו. חריג מכך הוא תשלום הבושת שבא על פגיעה נפשית. תשלום זה של בושת הינו תשלום של קנס, ולכן פטרו ממנו אם הזיק שלא בכוונה וכמו כן הוא פטור אם התחייב על סמך הודאתו (מדין 'מודה בקנס פטור')

המשנה

ביאת ייבום

כל ביאה (לשם ייבום, זנות, בשוגג, או באונס) **בכל צורה** (כדרכה, שלא כדרכה, ואפילו העראה) - קונה

ביאת פסלות (בא על ערווה או על פסולה)

בכל צורה (כדרכה, שלא כדרכה, ואפילו העראה) - פוסלת לכהונה.

ובתנאי שהתכוון לשם
 ביאה כלשהי (אפילו רח"ל
 ביאה על בע"ח)
 אבל אם לא התכוון לביאה
 (למשל נפל מהגג) לא קנה.

אדם שבייש בלי כוונה - פטור על תשלום
 בושת

ישן לגמרי - לא נחשב מתכוון (ולא קנה את יבמתו)
 מתנמנם (עיי'ן ביאור מושגים) - נחשב מתכוון (וקנה את יבמתו)

כוונה בביאת ייבום

'יבמה יבוא עליה' - בכל כוונה (בשוגג, לשם זנות, ובאונס) - מועיל
'ויבמה' - מהאות 'ה' לומדים - בעל כרחו מועיל

צורת ביאת הייבום

'להקיט עט' - ביאה כדרכה מועילה,
'ולקחה לו לאשה' - שלא כדרכה מועיל
'את מקרה הצרה' - מכאן שהעראה נחשבת ביאה (פסוק זה נאמר בנידה אולם לומדים בהיקש מנידה על כל העריות)

דינים שונים

'ויבמה' - שטר וכסף לא מועיל בייבום
'נידה היא' - (נאמר לגבי אשת אח)
'את שאכלו הצרה' (נאמר לגבי אחות אביו או אימו) - העראה בבהמה אסורה (כיוון שהפסוק מיותר לומדים ממנו על עניין אחר)

דין העראה נאמר בשלוש מקרים: **נידה**, **דודה** (אחות אימו או אביו), **אשת אח** (נלמד שם בהיקש מכך שכתוב 'נידה היא')

לא ניתן ללמוד מנידה ודודה: כיוון שהם איסור הבא מאלינו (ולא איסור שנוצר ע"י קשר נישואין),

לא ניתן ללמוד מנידה ואשת אחיו: כיוון שאיסורם לא מסוגל להתירם (בניגוד לאשת איש שאוסרה הוא מתירה)

לא ניתן ללמוד מאשת אח ודודה: כיוון שהם איסור קירבה (וישנם איסורים אחרים שאינם איסורי קירבה)